

**MIELŐTT
ELFELEJTENÉNK
A KEDVESSÉGET**

KAVAGUCSI TOSIKADZU

**MIELŐTT
ELFELEJTENÉNK
A KEDVESSÉGET**

KAVAGUCSI TOSIKADZU

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:

Toshikazu Kawaguchi: やさしさを忘れぬうちに

First published in 2023 by Sunmark Publishing, Inc.

Tokyo, Japan

Hungarian translation rights arranged

with Sunmark Publishing, Inc.,

through Gudovitz & Company Literary Agency

New York, USA

Fordította

ERDŐS VERONIKA

Szerkesztette

WINTER ANGÉLA

Borítóterv

GOART DESIGN BT.

ISBN 978-963-636-551-6

Minden jog fenntartva

Copyright © Toshikazu Kawaguchi 2023

Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2025

Hungarian translation © Erdős Veronika 2025

Ha visszamehetnél a múltba vagy előre a jövőbe,
kivel szeretnél találkozni?

Tartalom

A legboldogabb mosoly 11

Egy hétéves kisfiú, aki meglátogatja
elvált szüleit

A névadás 55

Egy anya, karján névtelen gyermekével

A megbocsátás 113

Egy apa, aki ellenezte a lánya házasságát

A szerelmesek napja 181

Egy barátnő, aki nem tudta átadni
a Valentin-napi ajándékát

A legboldogabb mosoly

Az időutazós kávézó Dzsimbócsóban volt, a Kanda negyedben, Tokió Csijoda városrészében. Nem messze a legközelebbi állomástól, és a táblája egy csendes, keskeny sikátor egyik sarkában volt elhelyezve.

A kávézó neve Funiculi Funicula. A nevét egy nápolyi régió népszerű népdaláról kapta, amelyet állítólag egy hegyi vasúti vállalat rendelt meg reklámdalként.

„Gyerünk, kapaszkodjunk fel a hegyre,
Mely vörös lángot fúj...”

Ezt mondja a dal japán szövege, és a dallamot a legtöbb ember legalább egyszer már biztosan hallotta. A japán gyerekek átírták a szöveget, és „Az ördög nadrágja” néven emlegetik. Ugyanakkor még a tulajdonos sem tudta megmondani, miért pont egy olasz népdalról nevezték el ezt az időutazós kávézót.

A tulajdonost Tokita Nagarénak hívták. A hatalmas, több mint két méter magas férfi mindig

szakácsruhát viselt. Nagare csendes ember volt, keskeny, mandulavágású szemmel. Mindig olyan nyugodtan és határozottan állt, akár egy templom-őrző szobor. Felesége, Tokita Kei, pincérnőként dolgozott a kávézóban. Ártatlan és nyugodt természetű nő, jellegzetes nagy, mosolygós szemmel. Tragikus módon azonban két évvel ezelőtt szívbetegetségben meghalt, miután megszülte lányukat, Mikit. A két-éves Mikinek is nagy, mosolygós szeme volt, akár csak az édesanyjának.

A pincérnő Tokita Kazu, Nagare unokatestvére. Világos arcbőre, keskeny szeme, kecses vonalú orra és halvány rózsaszín szája volt. Mindenki egyetértett abban, hogy nagyon szép nő, de egyszerűen nem lehetett megjegyezni az arcát. Ha az emberek becsukták a szemüket, miután találkoztak vele, nem tudták felidézni a vonásait, amelyek egyszerre voltak kislányosak és nőiesek. Természeténél fogva szótlan volt, sőt néhány vendég azt állította, hogy soha nem hallotta még beszélni.

Egy pletyka is keringett, hogy Kazu állítólag csak egy szellem, ezért sem hagy maradandó emléket maga után, és olyan, mintha nem is lenne jelen.

Ugyanakkor fontos leszögezni, hogy a kávézóban egyetlen ember tudta megfőzni a múltba visszarepítő kávé, mégpedig *Tokita Kazu*.

Bár Nagare is a Tokita család tagja volt, férfiként mégsem tudta elkészíteni azt a bizonyos kávé, ugyanis ez a fajta képesség csak a Tokita család női leszármazottjainak adatott meg.

Gyakran előfordult, hogy egy vendég azt mondta, „kérem, főzzön nekem egy kávé”, miután Kazutól megtudta, hogy visszamehet a múltba. De ahhoz, hogy ez megtörténjen...

Ahhoz, hogy egy vendég visszatérhessen a múltba ebben a kávézóban, bonyolult szabályokat kellett betartani.

Első szabály: *az időkorlát*. A múltban eltölthető idő akkor kezdődik, amikor Kazu kitölti a kávé, és közvetlenül azelőtt ér véget, mielőtt a kávé kihűl. Ezen általában mindenki megdöbben: „Micsoda? Tényleg ennyire rövid az idő?”

Egyáltalán mire képes az ember annyi idő alatt, amíg egy csésze kávé kihűl? Legfeljebb tíz perce lehet. Még egy instant tésztát sem lehet megenni ilyen gyorsan, hiszen öt percig tart felforralni a vizet, majd további három percig kell várni utána, így csak két perc maradna az elfogyasztáshoz. Sőt egy étteremben sem lenne elég tíz perc arra, hogy megkapd a rendelt ételt. Azt gondolná az ember, hogy ez mindenkit eltántorít, de nem. Nagyon sokan azt mondják: „Hát..., rövid az idő, de mégis

szeretném kihasználni a lehetőséget, hogy visszamehetek a múltba...”

A következő szabály hallatán azonban szinte minden vendég visszalép: „De hát így nincs értelme visszamenni az időben!”

Azért adják fel, mert a szabály így szól: *Bárhogy igyekszel a múltban, nem tudod megváltoztatni a jelent.*

Az életben kétféle dolgot bánunk meg: megtett cselekedeteket és elszalasztott lehetőségeket. Azon őrlődünk, hogy valami visszafordíthatatlan dolgot tettünk.

A kávézó vendégei az időutazás révén jóvá akarják tenni az elkövetett hibáikat, de mivel a múltban tett cselekedet semmiben sem változtathatja meg a jelent, jogosan merül fel a kérdés: „Akkor mi értelme visszamenni?”

És a szabályok sora folytatódik: *Az időutazáshoz a kávézóban le kell ülnünk egy bizonyos székre, de azon már egy másik vendég ül.* Ezért ki kell várnunk, hogy az a vendég felálljon, és elmenjen a mosdóba. Ha szerencsénk van, és sikerül leülnünk arra a székre, és vissza is térünk az időben, az utazás közben nem állhatunk fel a székről.

A következő szabály: *Kizárólag azokkal találkozhatunk, akik korábban már jártak a kávézóban.*

A betarthatatlannak tűnő szabályok hallatán néhány szkeptikus vendég felkiált: „Igazából nem is tudtok visszavinni a múltba, igaz?!”

Ilyenkor Kazu ahelyett, hogy vitába bocsátkozna, megőrzi higgadtságát, és így válaszol: „Nos, ez is lehetséges.” A múltba való visszatérés végső soron minden vendégnek a saját döntésén múlik.

A hétéves Kirijama Júki vadonatúj, fényes, fekete bőr iskolatáskát cipelt a hátán, és a korához képest szokatlan, illedelmes hangvételben beszélt.

– Elnézést, csak érdeklődni szeretnék...

A tekintélyes magániskolában hordott, rövid ujjú egyenruhájából kilógott selyemszerű, fehér karja. Egyenes, feszes testtartása jó neveltetésről árulkodott. Még csak június vége volt, még túl korán a kabócák ciripeléséhez, de odakint már tombolt a meleg. A tekintete higgadt volt, de az arcán csorgott a verejték, amitől pont olyan bájos gyermeknek tűnt, mint bármelyik átlagos iskolás.

– Persze, mondd csak – felelte Tokita Kazu, és abbahagyta, amit éppen csinált, majd odalépett a fiúhoz. Kazu felnőttekkel és gyerekekkel egyaránt ugyanazt a beszédstílust használta.

– Úgy hallottam, hogy ebben a kávézóban visszamehetek a múltba. Igaz ez? – kérdezte Júki anélkül, hogy letörölte volna az arcáról az izzadságcseppeket, miközben felnézett Kazura. Ekkor megszólalt Kijokava Fumiko, az egyik törzsvendég, aki három évvel korábban utazott vissza az időben:

– Te már iskolás vagy, ugye? Hol hallottad ezt?

A nő pont olyan hangnemben beszélt Júkival, ahogy egy felnőtt beszél egy gyerekkel. Úgy hangzott, mintha azt kérdezné: *Ugye nem azt akarod mondani, hogy vissza akarsz utazni a múltba?*

Még soha nem tért be egy kisiskolás a kávézóba azzal a szándékkal, hogy visszamenjen a múltba. Ha valóban ezért jött, akkor ő lenne a legfiatalabb vállalkozó. De meg kellene innia az egész csésze kávé, amit Kazu tölt ki neki, és Fumiko úgy gondolta, hogy egy kisiskolás túl fiatal ahhoz, hogy kávé igyon.

– A nagyapámtól hallottam történeteket erről a kávézóról, amikor édesanyám és édesapám még együtt éltek.

– Tessék? – kérdezett vissza Fumiko, és az arca elsötétült, majd Kazura nézett.

Ezek szerint elváltak a szülei?

Kazu figyelmen kívül hagyta ezt a néma kérdést, és anélkül, hogy az arckifejezésén a legcsekélyebb mértékben is változtatott volna, azt válaszolta:

– Igen, igaz. Visszatérhetsz a múltba.

Júki megbánta, hogy sírva fakadt a kávézóban. Minden az előző karácsony reggelén kezdődött. A semmiből az apja, Kendzsi azt javasolta:

– Júki, mit szóznál, ha elmennénk Disneylandbe?

Júki zavarba jött, mert Kendzsi gyakran állította, hogy elfoglalt a munkája miatt, és alig volt otthon.

– Nem kell dolgoznod?

– Mi az? Nem tetszik az ötlet?

– Nem. Nem erről van szó.

Júki az asztalnál az anyjára, Aoira pillantott, aki épp beleharapott a pirítósbá. Azért is nézett rá, mert sokszor volt fültanúja annak, hogy ha az anyja bármit kért is a férjétől, ő mindig csak rávágta, hogy az otthoni dolgokhoz neki semmi köze, mivel sokat kell dolgoznia. Júki ezért úgy gondolta, mielőtt válaszolna az apjának, beszélnie kell az anyjával.

– Ez jól hangzik. Végül is holnap karácsony van – mondta Aoi.

– Á, igen! – helyeselt Kendzsi. Júki már egy ideje nem látta Aoit mosolyogni Kendzsi előtt, ezért örömmel felkiáltott:

– Rendben, akkor menjünk!

Autóval indultak el Disneylandbe. Aoi vezetett, és Júki az anyósülésen ült. Eleinte sima volt az út,

alig húsz perc alatt eljutottak a Kanda hídon át a Tokió központjában lévő gyorsforgalmi útra, amely egészen Hanedáig vezetett. Mivel azonban karácsony volt, Kaszai környékén nagyon sok autó zsúfolódott össze.

– Megmondtam, hogy az Urajaszu csomópontnál kellett volna kihajtanunk.

– Akkor vezess te!

– Micsoda? Te ajánlottad fel, hogy vezetsz.

– Csak azért, mert azt mondtad, hogy dolgozni akarsz az autóban. Miért kell így fogalmaznod?

Kendzsi és Aoi azóta veszekedtek, hogy elindultak otthonról, és ez a nap sem különbözött a többitől. Néhány évvel ezelőtt kezdtek el apróságokon veszekedni, de legfőképpen másképpen gondolkodtak a munkáról és a gyereknevelésről.

Júki születése után Aoi azt gondolta, hogy a gyereket bölcsődébe adná, hogy visszatérhessen a reklámügynökségi állásához. Kendzsi azonban ragaszkodott ahhoz, hogy maradjon otthon:

– Azt akarom, hogy minden idődet és energiádat Júkinak szenteld. Az első három év nagyon fontos korszak, hiszen akkor formálódik a személyisége.

– Igazad van. Akkor hároméves koráig kibírom – felelte Aoi, megértve Kendzsi nézőpontját. Kendzsi ekkor nem reagált erre, de magában megállapította, hogy nagyon nem tetszik neki Aoi megfogalmazása.

Mi az, hogy „kibírom”? Így olyan, mintha én erőltetném az egészet. Az anyai ösztön nem azt súgja, hogy a gyermekét helyezze előtérbe?

Aoi természetesen nem akart rosszat. Egyszerűen csak azért fogalmazott így, mert nem térhetett vissza a munkához, amit nagyon szeretett, és a férje egyáltalán nem fogta fel, hogy Aoi valójában semmilyen munkát nem tartott fontosabbnak a fiuk nevelésénél.

A beszélgetés óta Kendzsi folyamatosan ezt mondogatta:

– A háztartást rád bízom.

Ebben a mondatban tudat alatt ott volt a meggyőződése, hogy a gyereknevelés az anya feladata.

Ez nagyon bosszantotta Aoit: *Miért erőlteted rám ennyire a gyereknevelést? Te csak elmenekülsz a feladattól a munkádra hivatkozva... De tudom, bármit mondanék, csak veszekednék.*

Aoi is elnyomta magában a férje iránti elégedetlenségét, és csendben magában tartotta az érzéseit Júki hároméves koráig. Eközben annyira leterhelte őt a gyereknevelés, hogy fokozatosan alábbhagyott a vágya, hogy folytassa a karrierjét.

– Nem azt mondtad, hogy vissza akarsz menni az ügynökséghez?

– Hát, talán ha többet segítenél Júki körül, és a házimunkában.

– Szerinted hogy lenne ilyesmikre időm? Tudod, milyen elfoglalt vagyok, még hétvégén is dolgoznom kell.

– Ha újra elkezdek dolgozni, velem is ugyanez lesz. Akkor ki fog vigyázni Júkira?

– Beíráthatjuk bölcsődébe.

– Ne mondd ilyen könnyedén!

– Hogy érted ezt? Az elején megegyeztünk, hogy addig lesz így, amíg Júki hároméves nem lesz.

– Ezt csak te mondtad!

– De te is egyetértettél!

– Szóval? Azt akarod, hogy egyszerre dolgozzak és vezessem a háztartást is?

– Azt mondtad, hogy ennek tudatában akarsz visszamenni dolgozni.

– Ez három évvel ezelőtt volt. Nem tudtam, hogy ilyen nehéz a gyereknevelés, ráadásul...

– Mi az?

– Nem gondoltam, hogy ennyire közömbös leszel a gyereknevelés iránt.

– Nem vagyok közömbös. Keményen dolgozom, hogy eltartsam a családukat. Most rajtad a sor, hogy visszamenj dolgozni, és ezzel adj nekem egy kis teret.

– Micsoda? Úgy hangzik, mintha az elmúlt három évben csak játszadoztam volna.

– Egy gyerek gondozása mégiscsak más, mint elmenni dolgozni.

– Akkor próbáld ki! Majd meglátod, milyen nehéz.

– Nem érted, hogy ez lehetetlen? Hiszen én tényleg dolgozom.

A vitájuk egyre hevesebbé vált. Annyira átítatta a sok érzelem a szavaikat, hogy közben eltorzult az, amit valójában gondoltak, és így végképp nem értették meg egymást.

Mire Júki elég idős lett ahhoz, hogy megértse, mi történik körülötte, a szülei veszekedése már mindennapos volt. A fiú pedig mindig közbelépett, hogy kibékítse őket.

Még Disneylandbe menet, az autóban is közbeszólt:

– Bárcsak tudnék vezetni, akkor átvehetném a kormányt! Bocsánat, Anya.

Júki teljesen komolyan gondolta. A szíve mélyéről azt kívánta, bárcsak segíthetne Aoinak azzal, hogy átveszi a feladatot. Az anyja teljesen megértette az érzéseit, Kendzsi pedig büszke volt fia páratlan kedvességére.

– Ugyan már, semmi baj, Júki. Anya és Apa hibája volt. Ha már Disneylandbe megyünk, legyünk kedvesek egymáshoz. Ugye, Apa? – kérdezte Aoi,

miközben a visszapillantó tükörben sokatmondóan ránézett Kendzsire.

– Ó, igen. Persze – válaszolta Kendzsi, és megváltozott az arckifejezése, mintha eszébe jutott volna valami, majd becsukta a laptopját, és eltette a táskájába. – Bocsánat, Júki. Apa ma már nem fog többet dolgozni – mondta, miközben bocsánatkézően biccentett egyet Júki felé a hátsó ülésről.

– Oké – felelte Júki, és szélesen elmosolyodott.

Mivel későn érkeztek Disneylandbe, a bejáratától valamivel messzebb kellett parkolniuk. Aztán a park bejáratánál, miután átestek a csomagellenőrzésen, beálltak a jegypénztárnál kígyózó, hosszú sor végéhez. Ekkorra már két és fél óra telt el azóta, hogy elindultak otthonról.

Disneyland néha belépési korlátozásokat vezet be hétvégén, ünnepnapokon és karácsony napján. Gyakran volt arra példa, hogy ugyan be tudtak menni a parkba, de még több órát kellett várniuk, hogy kipróbálhassák a legnépszerűbb játékokat.

Egyidőben volt egy városi legenda: a Disneylandbe látogató párok szakítani fognak. Talán a rivális vidámparkok rosszindulatú terjesztése volt, de ha volt valami igazság ebben, az minden bizonnyal a hosszú várakozási időnek volt köszönhető.

A várakozási idő sokkal hosszabb volt a Standby Pass bevezetése előtt, néha meghaladta a másfél

órát. Ha egy éves bérlettel rendelkező párnak volt kedvenc látványossága, a várakozási idő nem volt olyan vészes, azonban akik nem voltak lelkes Disneyland-rajongók, ráadásul nem rendelkeztek bérlettel, a várakozás sokkal hosszabb lehetett a vártnál. Ez gyakran azt eredményezte, hogy kimerültek a beszélgetési témákban, és vagy kínos csend állt be köztük, vagy unalmukban veszekedtek.

Nem tudni, hogy Júki ismerte-e ezt a legendát, de neki nyomós oka volt, hogy el akart jutni ebbe a vídámparkba, ugyanis Disneylandhez szerencsés babonák is kapcsolódnak, például: „Ha eljutsz oda, boldog életed lesz” vagy „ha kezet fogsz Mickey-vel vagy Minnie-vel, rád talál a szerelem” vagy „ha elmész Disneylandbe, hamarosan teherbe esel”. Az ilyen szerencsével kecsegtető babonák természetesen teljesen alaptalanok. De mivel Disneyland az álmok országaként lett ismert, tökéletes hely azoknak a látogatóknak, akik jó előjeleken keresztül keresik a boldogságot.

Az egyik szerencsét ígérő babona az, hogy ha kívánsz valamit az „It’s a small world” zenés látványosság utolsó kapujánál, az valóra válik. Ez egy olyan attrakció, amely egy vízen úszó gondolán kalauzolja a látogatókat a világ országai között. Júki azt tervezte, hogy kívánni fog valamit ennél a kapunál.

Szerencsére miután az autóban lezárták a vitát, Kendzsi és Aoi a hosszú várakozás alatt is

mosolyogtak. Csupán egy népszerű játékot tudtak kipróbálni, de Júki elégedett volt, hisz kívánhatott egyet, amikor a gondolájuk áthaladt az „It’s a small world” utolsó kapuján.

Hazafelé Kendzsi vezette az autót. Júki a hátsó ülésen aludt, fejét Aoi ölébe hajtva. Évek óta először az egész család részt vett egy közös programon, és Júki már pusztán ettől az izgalomtól kimerült.

– Júki, megérkeztünk. Ébresztő! – mondta Aoi, majd miután a fiú felébredt, egy kávézó felé vették az irányt, ami az otthonuk közelében volt.

A Dzsimbócsó állomás előtt parkoltak le, azt tervezve, hogy a közelben megvacsoráznak, de karácsony lévén egyik étteremben sem tudták őket fogadni az előrefoglalások miatt. Egy kis séta után egy csendes sikátorban találták magukat, ahol egy kávézó táblájára bukkantak. Kendzsi bement megnézni, van-e szabad asztal, és meglepődésükre – karácsony ide vagy oda – csak egyetlen vendég volt bent. A pincérnő elmondta neki, hogy könnyű ételkkel és süteményekkel is tudnak szolgálni.

Júki izgatott volt, hogy hárman ünnepelhetik a karácsonyt, igazi karácsonyi hangulatban.

Amikor Kendzsi beugrott, minden asztalnál csak két szék volt, de a szórtlan pincérnő, Tokita Kazu odatolt egy széket Júkinak.

– Üdvözlöm. Milyen itallal szolgálhatok?

– Autóval jöttünk, úgyhogy én kérek egy alkoholmentes sört. A feleségemnek pedig egy pohár pezsgőt, és egy narancslevet a fiamnak.

– Máris! – válaszolta Tokita Nagare.

A férfi karjában egy körülbelül kétéves kislány ült nagy, kerek szemmel. Mikinek hívták. Nagare olyan magas volt, hogy Miki egy kismókusnak tűnt, ahogy az apja mellkasához bújt.

A kávézóban egy feldíszített karácsonyfa állt, de nem szóltak karácsonyi dalok. Csak Miki halk, varázsigére emlékeztető „csengőszó, csengőszó” dalolása hallatszott a konyha felől.

Egy karácsonyeste zene nélkül biztosan furcsának és laposnak tűnne egy átlagos vendég számára, de látszólag sem Kendzsit, sem Aoit nem zavarta. Mindhárman a Disneylandben töltött, vidám napjukról beszélgettek, miközben megették a Kazu által eléjük rakott ételt.

Rajtuk kívül egyetlen vendég tartózkodott a kávézóban: egy nő, aki fehér, rövid ujjú nyári ruhát viselt, és a helyiség legtávolabbi sarkában ült.

Igazi bensőséges pillanatok voltak ezek a kis családnak, és Júki számára ez egy évek óta nem tapasztalt, boldog emlék lehetett volna. Azon az estén azonban a szomorú valóság várt rá.

Amikor Júki lenyelte az első falatot a karácsonyi tortából, Kendzsi megszólalt.

– Júki.

– Igen?

A karácsonyról talán mindenkinek az ajándékok jutnak eszébe, de Júki erre egyáltalán nem gondolt. Az volt számára a legnagyobb ajándék, hogy a családjával Disneylandben tölthette a napot, majd finom ételeket és karácsonyi süteményt is kapott. Még az „It’s a small world” utolsó kapujánál sem kívánt olyan játékokat, amilyenekre egy kisiskolás vágyhat.

Júki úgy érezte, hogy ez élete legboldogabb estéje.

Bamm... Bamm... Bamm...

A kávézó egyik nagy órája jelezte, hogy este fél nyolc van. Aoi Júki fejére tette a kezét.

– Fontos mondanivalónk van, Júki. Apáddal úgy döntöttünk, hogy többé nem élünk együtt.

– Micsoda?

– Ma este lesz az utolsó este, amit hárman együtt töltünk – tette hozzá Kendzsi.

Júki teljesen lefagyott, amikor meghallotta Aoi és Kendzsi hirtelen jött vallomását.

Az utolsó karácsony.

Júki csak arra emlékezett, hogy elsírta magát, amivel zavarba hozta az apját, és az anyját is megríkatta. És a konyha felől hallotta, ahogy Miki a „Csengőszó” teljes refrénjét elénekelte. Képtelen volt visszaemlékezni, hogyan jutottak haza.